RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

nr. 10.829 van 2 oktober 2014
in de zaak A. 213.508/XIV-35.902

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sylvie Micholt
kantoor houdend te 8000 Brugge
Maria van Bourgondiëlaan 7B
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 25 augustus 2014, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 127.594 van 29 juli 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 3 september 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) niet van toepassing is. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Met richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming wordt overgegaan tot de herschikking van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. De kritiek van verzoeker dat het bestreden arrest verkeerdelijk stelt dat artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de richtlijn 2013/32/EU is dan ook niet dienstig.

Verzoeker geeft een feitelijke uiteenzetting over het al dan niet aanwezig zijn van reële bescherming van Tibetanen in India, hun verblijfsstatus daar, de mogelijkheid tot terugkeer en de omstandigheden waarin Tibetanen die niet in India zijn geboren moeten leven waarbij hij verwijst naar verschillende rapporten. Dergelijke uiteenzetting raakt echter de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk terecht stelt dat de documenten betreffende twee zaken voor het EHRM waarnaar hij heeft verwezen, vragen om uitleg aan de in het geding zijnde partijen zijn. De kritiek van verzoeker dat “het bestreden arrest van oordeel (is) dat het onderzoek naar persoonlijke motieven om India te ontvluchten zich dient te beperken tot het onderzoek naar daadwerkelijke vervolging in India” vindt geen weerslag in het bestreden arrest waarin uitgebreid wordt ingegaan op de reële bescherming die Tibetanen in India genieten en hun leefomstandigheden. In punt 2.13 en volgende van het bestreden arrest wordt wel degelijk geantwoord op het verzoek tot het stellen van twee prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie. Het eerste middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond. Om bovenvermelde redenen dient niet te worden ingegaan op het verzoek om twee prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie.

2. Artikel 6 van het EVRM is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van

vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 heeft geen directe werking in het Belgische recht. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet steunt op objectieve bronnen. Zoals verzoeker zelf ook opmerkt, baseert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op dezelfde informatie als de commissaris-generaal in de aanvankelijk bestreden beslissing, al dan niet geactualiseerd, en deze bronnen maken deel uit van het administratief dossier. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dergelijk middel heeft ontwikkeld. Het betreft dan ook een nieuw middel dat als dusdanig niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie kan worden aangevoerd. Het tweede middel is ook in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Wat betreft de informatie die verzoeker heeft aangebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt in punt 2.21 van het bestreden arrest gesteld dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst, naar algemene rapporten dienaangaande en naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Bovendien behoort de beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van aangebrachte stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroepsprocedure tegen een beslissing van de commissaris-generaal over volle rechtsmacht beschikt.

Wat betreft het risico op refoulement naar China kan worden verwezen naar de behandeling van het derde middel.

Het tweede middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

3. Gelet op de motivering in punt 2.19 van het bestreden arrest, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat de rechter in vreemdelingenzaken in het bestreden arrest slechts heel beperkt heeft gemotiveerd aangaande een schending van het non-refoulementbeginsel. Verzoeker maakt dan ook geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar twee zaken hangende voor het EHRM, kan verwezen worden naar de behandeling van het eerste middel waarin reeds werd vastgesteld dat de stukken die hij heeft aangebracht vragen aan de in het geding zijnde partijen zijn.

Verzoekers verwijzingen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de Dublin II-verordening en van het Grondwettelijk Hof waarin het annulatieberoep als een ineffectief rechtsmiddel werd beoordeeld, zijn te dezen niet dienstig nu geen toepassing werd gemaakt van de Dublin II-verordening en het een beroep met volle rechtsmacht betreft. Voor het overige beoogt verzoeker met zijn uiteenzetting in wezen een nieuwe beoordeling van zijn vrees voor refoulement. Dergelijke uiteenzetting raakt echter de grond van de zaak terwijl de Raad van State, zoals reeds hoger werd gesteld, niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

4. Zoals bij de behandeling van het tweede middel werd gesteld, is artikel 6 van het EVRM niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn. Het vierde middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoeker uit kritiek op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de stukken die de commissaris-generaal met een aanvullende nota van 22 mei 2014 heeft neergelegd in zijn beoordeling heeft betrokken.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de commissaris-generaal bij zijn aanvullende nota niet drie maar twee stukken heeft gevoegd, met name de COI Focus ‘China / India, de nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India’ van 25 maart 2014 en de COI Focus ‘China – bepaling van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland’ van 19 mei 2014. In de mate dat verzoeker aanvoert dat deze twee stukken een “nieuw gegeven” zouden uitmaken, blijkt uit het bestreden arrest niet dat van deze stukken gebruik werd

gemaakt zodat verzoekers kritiek niet dienstig is. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoeker zelf middels een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting, “nieuwe” stukken heeft aangebracht die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling werden betrokken. Het vierde middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twee oktober tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**